

UNORTHODOX

To κείμενο

Κυριακή. Εννιά το πρωί. Επικρατεί άπνοια στην πόλη με ένα ήπιο συνειρόκαμμα. Παιόνουμε το ελαφρώς βρώμικο τζιπάκι, με το οποίο κάνουμε όλες τις εξορμήσεις μας και αρχίζουμε να κατευθυνόμαστε ανατολικά. Παρά την ερημιά της περιοχής, παίρνοντας την στροφή προς κάτω Πυλαία ερχόμαστε αντιμέτωποι με το πάρκο νέας Ελβετίας το οποίο προσελκύει πληθώρα ανθρώπων. Παρόλο που το βλέμμα των ανθρώπων εστιάζει σε αυτό το δασάκι, η δική μας προσοχή κατευθύνεται στις αλάνες γύρω από αυτό γεμάτες με ξεχαρβαλωμένα κουφώματα, σπασμένα παντζούρια, γυαλιστερά μάρμαρα, σκουριασμένα σίδερα και τρακαρισμένα αυτοκίνητα. Στρίβουμε δεξιά στον δρόμο που οδηγεί στην Θέρμη. Στο αριστερό μας χέρι εκτείνεται μια σειρά νέων πολυκατοικιών, κανείς θα έλεγε "ντιζαινάτες". Το βλέμμα μας όμως στρέφεται στα δεξιά μας, όπου εκτείνεται ένα πελώριο πράσινο λιβάδι με τις παρατημένες αποθήκες Αλλατίνη, πλέον ένα τούβλινο ερείπιο στον χώρο. Συνεχίζοντας στον δρόμο προς Θέρμη, αρχίζουν να κάνουν αισθητή της παρουσία τους μεγάλες αλυσίδες σούπερ μάρκετ με τις γιγάντιες ταμπλέες τους. Η παρουσία της αλάνας κλιμακώνεται και γίνεται πιο έντονη μέχρι που τελικά φτάνουμε στον προορισμό μας.

Νεκροταφεία Θεσσαλονίκης - Αναστάσεως του Κυρίου. Περιποιημένοι θάμνοι, ένας μεγάλος φρεσκοβαμμένος τοίχος, μια μεταλλική καγκελόπορτα και μια σειρά αμαξιών που στρίβει αριστερά. Ακολουθούμε από πίσω, και περνάμε την μεγάλη πύλη. Η αίσθηση αλλάζει. Ξεχνάμε ότι έχει συμβεί νωρίτερα. Ότι υπάρχει μπροστά μας είναι το παρόν. Είναι το παρόν; Επικρατεί απόλυτη ησυχία. Κλείνουμε το ραδιόφωνο. Το μόνο που ακούγεται είναι ο

αέρας, το θρόισμα των φύλλων και τα πουλιά. Κινούμαστε αργά με το τζιπάκι και το αφήνουμε στην πιο απομακρυσμένη γωνία του νεκροταφείου.

Ξεκινάμε να περιηγούμαστε. Περπατώντας σε αυτόν το χώρο εστιάζουμε πολύ περισσότερο στο πώς ακούγονται τα βήματά μας. Συνδεόμαστε καλύτερα με το σώμα μας. Αποφεύγουμε να μιλάμε πολύ. Νιώθουμε μια "βαρύτητα", είμαστε μόνες, αλλά δεν αισθανόμαστε μόνες. Η μεγάλη πύλη είναι το όριο που διαχωρίζει τις αναμνήσεις που θέλουμε να ιρατήσουμε από τον έχω κόσμο που βιάζεται. Ο φράχτης κρατάει μέσα τις αναμνήσεις. Το ξέρουμε πως η ζωή πρέπει να συνεχίσει αλλά θέλουμε το θυμόμαστε. Για αυτό υπάρχει αυτός ο χώρος. Πόσες όψεις έχει η μνήμη? Ο χρόνος κάνει πολλά παιχνίδια. Μπλέκουμε τους χρόνους μας με τους χρόνους άλλων.

Η δρόμοι των νεκρών σε μία θορυβώδη πόλη είναι μία ανάσα ησυχίας. Στην απόλυτη ησυχία η φύση μοιάζει να "ουρλιάζει".

Γιατί κάποιοι τάφοι έχουν παπαρούνες και άλλοι στάχια, ενώ έχουν το ίδιο χώμα? Γιατί σε κάποιους φυτρώνουν λουλούδια και σε άλλους γρασίδι? Γιατί εστιάζουμε στο χώμα και όχι στο μάρμαρο, στο φθαρμένο και όχι στο καινούργιο? Γιατί οι άνθρωποι εδώ είναι πιο ευγενικοί? Είναι σαν να έχουν γλιτώσει από την ανάγκη να παριστάνουν τους πολυάσχολους. Η εγγύτητα με τον θάνατο κάνει μερικούς ανθρώπους ανάλαφρους. Αφαιρεί τα περιττά. Συμμετέχουμε και απέχουμε. Αν νιώσουμε άσχημα προχωράμε και φεύγουμε. Αν η περιήγηση πετύχει επωφελούμαστε. Στον έχω κόσμο δεν ερμηνεύουμε τα πράγματα όπως πραγματικά είναι. Εδώ τα διάφορα πράγματα μπαίνουν στις αληθινές τους διαστάσεις.

Είναι η ώρα να φύγουμε. Τι υπάρχει γύρω από αυτόν τον τόπο? Ο νους ξαναθυμάται τις αλάνες. Επιλέγουμε τυχαίες διαδρομές. Μπαίνουμε σε αλάνες και αναζητούμε ρετάλια και σκουπίδια. Υπάρχει φόβος για το τι υπάρχει πέρα από την μάντρα. Τι είδους άνθρωποι ζουν εδώ? Θα μας δώσουν αυτό που φάχνουμε? Γιατί βρισκόμαστε εδώ εξαρχής? Τα παρμπρίζ των αμαξιών αντανακλούν τον ήλιο σε σημείο που τυφλώνει. Η σκόνη από τα κομμένα μάρμαρα δυσκολεύει την αναπνοή. Ένας διαπεραστικός ήχος ενοχλεί τα αυτιά. Είναι το μηχάνημα οξυγονοκόλλησης στο διπλανό σιδερόδικο. Οι βιτρίνες εδώ δεν υπάρχουν. Ο ιδιοκτήτης δεν καδράρει πίσω από ένα τζάμι, στοιβάζει.

Η φύση διεισδύει με διαφορετικό τρόπο εδώ. Ο ήλιος, η σκόνη, το νερό, η γύρη, η σκουριά αποκαλύπτουν την φθαρτότητα της ύλης. Εκτός των μαντρών αραδιασμένα σκουπίδια στέκουν παράπλευρα του αυτοκινητόδρομου. Είναι αποκρουστικό. Μυρίζει.

Περπατάμε παράλληλα της οδού Μουδανίων. Ένας δρόμος γεμάτος με σκουπίδια που προκαλεί αηδία, πια μοιάζει να έχει μία γοητεία. Ο μικρός δρόμος που εκτείνεται μπροστά μας δεν έχει καθόλου κίνηση. Ποιος θα ήθελε άλλωστε να περάσει από αυτόν τον τόπο; Ομάδες διαφορετικών σκουπιδιών εμφανίζονται μπροστά μας. Εξερευνούμε τι υπάρχει και παρορμητικά γεμίζουμε την σακούλα με πράγματα που βρίσκουμε. Ισως να είμαστε οι πρώτοι που μαζεύουμε κάτι που έχουν αφήσει εκεί. Η σακούλα γεμίζει σταδιακά. Σπασμένα χρωματιστά πλακάκια της δεκαετίας του 70, σκουριασμένα σίδερα, φλοιόδες σοβά, σκισμένα ρούχα, παρατημένες καρέκλες, ραγισμένοι καθρέφτες, θρυμματισμένα γυαλιά, καμένα ξύλα. Και όλα αυτά σε ένα περιβάλλον που η φύση οργάζει, και που η γιγάντια πινακίδα του καταστήματος από δίπλα μοιάζει πια αόρατη.

Ποιο είναι το θέαμα εδώ; Τι δημιουργείται εδώ; Τι χάνεται; Τι κερδίζεται; Τι μεταμορφώνεται στον χρόνο; Τι φανταζόμαστε ως ουτοπικό; Τι σημαίνει ίχνος; Το άσχημο είναι μέρος της αντίληψής μας όταν θέλουμε να δημιουργήσουμε; Τι μας φαίνεται αδιάφορο κα γιατί;

Μήπως εν τέλει ερμηνεύουμε καλύτερα τα πράγματα όταν τα βλέπουμε ρομαντικά;

The text

Sunday. Nine in the morning. The city is calm, with barely a breeze and a light veil of clouds. We take the slightly dirty jeep we use for all our excursions and start heading east. Despite the desolation of the area, as we take the turn toward Kato Pylaia, we come across the Nea Elvetia park, which attracts plenty of people. While most people's eyes are fixed on the small forest, our attention is drawn to the open lots around it, full of broken window frames, shattered shutters, shiny marbles, rusted iron, and crashed cars.

We turn right onto the road leading to Thermi. On our left stretches a row of new apartment buildings, one might call them "design diamonds". But our gaze shifts to the right, where a vast green field unfolds, home to the abandoned Allatini warehouses, now a brick ruin in the landscape. Continuing on the road toward Thermi, large supermarket chains begin to make their presence felt with their giant signs. The presence of open lots becomes more frequent and more striking until we finally reach our destination.

Cemeteries of Thessaloniki – **Anastaseos tou Kyriou** (Resurrection of the Lord). Well-kept bushes, a large freshly painted wall, a metal gate, and a line of cars turning left. We follow behind and pass through the great gate. The feeling changes. We forget everything that happened before. What lies before us is the present. Is it the present? Absolute silence prevails. We turn off the radio. The only sounds are the wind, the rustling of leaves, and the birds. We move slowly in the jeep and leave it in the most remote corner of

the cemetery.

We begin to wander. Walking through this place, we focus much more on how our footsteps sound. We feel more connected to our bodies. We avoid talking too much. We feel a certain "weight"; we are alone, yet we don't feel alone. The great gate is the boundary that separates the memories we wish to keep from the outside world that is always in a hurry. The fence holds the memories within. We know that life must go on, but we want to remember. That is why this place exists. How many faces does memory have? Time plays many games. We intertwine our time with the time of others.

The roads of the dead, in a noisy city, are a breath of silence. In absolute quiet, nature seems to "scream."

Why do some graves have poppies and others have wheat, when they share the same soil? Why do flowers grow on some and grass on others? Why do we focus on the soil and not on the marble, on what is worn rather than what is new? Why are people here kinder? It's as if they've escaped the need to pretend to be busy. Proximity to death makes some people lighter. It strips away the unnecessary. We both participate and keep our distance. If we begin to feel uneasy, we move on and leave. If the walk succeeds, we gain something from it. In the outside world, we don't interpret things as they truly are. Here, things take on their real proportions.

It's time to leave. What lies around this place? The mind recalls the empty lots. We choose random routes. We enter the lots, searching for scraps and debris. There's a fear of what might lie beyond the fence. What kind of people live here? Will they give us what we're looking for? Why are we here in the first place? The windshields of the cars reflect the sun to the point of blinding. The dust from the cut marble makes breathing difficult. A piercing sound irritates the ears — it's the welding machine in the nearby metal workshop. There are no shop windows here. The owner doesn't frame his goods behind glass; he piles them up.

Nature seeps in differently here. The sun, the dust, the water, the pollen, the rust, all reveal the perishability of matter. Outside the fences, scattered

garbage lines the highway. It's repulsive. It smells.

We are walking parallel to Moudanion Street. A road full of disgusting garbage, yet it now seems to have a certain charm. The small road stretching out before us has no traffic at all. Who, after all, would want to pass through this place? Groups of different kinds of trash appear before us. We explore what's there and impulsively fill the bag with things we find. Perhaps we are the first to collect something that has been left there. The bag fills up gradually. Broken colored tiles from the 70s, rusty iron pieces, plaster flakes, torn clothes, abandoned chairs, cracked mirrors, shattered glass, burnt wood. And all this in an environment where nature runs wild, and where the giant sign of the shop next door now seems invisible.

What is the spectacle here?

What is being created here? What is lost? What is gained? What is transformed in time?

What do we imagine as utopian? What does trace mean?

Is the “ugly” part of our perception when we want to create?

What seems indifferent to us and why?

Perhaps in the end, we interpret things better when we see them romantically?

